

โลกไม่แตก

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันอย่างที่ว่าแหละ เวลาเรื่องศาสนา เห็นใหม่ เราคิดกันว่าพวกเรามีความทุกข์กันพอสมควร เพราะพอสมควรนะ แต่คนนี่ทุกข์มาก ทุกข์จนไม่มีทางออกเลย แต่คนที่เข้ามาในศาสนา คนที่เข้ามาในเรื่องของศาสนา ฟังสัปดาห์อาจารย์มหาบัวท่านเทศน์ทุกๆ ไป สังเกตได้เลย เราฟังนะ พระลูกพระหลานท่านจะห้วงมากนะ พระลูก พระหลาน ฟังนะจะเทศน์ให้ฟัง

เวลาสอนขึ้นมาศีลธรรม เห็นใหม่ ศีลธรรม พระบวชใหม่ พระบวชใหม่ถ้ามันจะว่ายาก มันเป็นโทษของพระบวชใหม่ พระบวชใหม่เป็นผู้ที่ว่ามันอยู่กับทางโลกมาก่อน พอมาฟังโทษของพระบวชใหม่หมายถึงว่าในนวกวาท คือว่าผู้ที่ว่ายากสอนยาก การฟังคำสอนนั้นโดยที่แบบว่ามันคือสิ่งนี้ นี่เป็นโทษของพระบวชใหม่ ฉะนั้น ถึงว่าพระลูก พระหลาน เพราะอะไร? เพราะครูบาอาจารย์ผ่านโลกมามากใช่ไหม? ผ่านโลกมามาก เห็นแล้วเป็นห่วง

ผู้ที่มีธรรมในหัวใจ ท่านจะมองไปถึงอนาคตเลย ผู้ที่สืบทอดใจ สืบทอดในศาสนา มา นี้พระลูก พระหลานนะ บวชแล้วจะต้องฝืนกับกระแสโลก ฝืนกับกระแสโลกนะ ฝืนไป เพราะว่าชีวิตของฆราวาสใช่ไหม? การเป็นอยู่ของฆราวาสอยู่ในกามคุณทั้ง ๕ แล้วสละออกมาบวชไป มันก็ทำให้เราอยู่ในความดำรงชีวิตก็ต่างไปแล้ว ยังต้องมาแบบว่านั่นก็ผิด นี่ก็ผิด เห็นไหม ถึงว่าการฟังคำสอนมันแบบว่าอึดอัดใจ นี่โทษของมันเป็นไปในตัวมันเอง

นี่ก็เหมือนกันนะ เราสังเกตได้ไหม? อย่างที่ว่าคนบวชมาอยู่ในศาสนาต้องเป็นอย่างนั้น ดีอย่างนั้น ดีอย่างนั้น อ้าว นั่นบวชแค่เป็นเพศไป เป็นพระขึ้นมาโดยสมบูรณ์ ในจุดตถกรรม คือว่าญาติยกขึ้นมาเป็นพระ นั่นก็เป็นพระ เป็นพระแล้วก็ต้องมาศึกษา มาเล่าเรียน เห็นไหม พระบวชใหม่ คือว่าพระลูก พระหลาน ปฏิบัติเพื่อจะให้ศีลธรรม เพื่อให้ฟังตนเองได้ใจ แล้วเพื่อให้เชิดชูว่าเป็นเครื่องดำเนินศาสนาต่อไป

มันก็เปรียบเหมือนกับหมอนี่แหละ ดูอย่างหมอนี่ เห็นไหม ว่าจบหมอนี้แล้ว หมอนี่จะไม่เป็นโรคเป็นภัย หมอนี่ก็เป็น หมอนี่เจ็บไข้ได้ป่วยก็มากมายเหมือนกัน นี่ก็พระเหมือนกัน พระลูก พระหลาน ผู้ปฏิบัติ ถ้าเห็นภัย เห็นกระแสโลกมันจะหลบออกมาๆ นี่มันถึงเราต้องเข้ามา เข้ามาแล้วเราถึงว่าพยายามจะเดินตามทางใด ตามทางที่ว่าเพื่อจะเอาทุกข์ออกจากใจ ทุกข์ออกจากใจ เห็นไหม

เขาวัววันโลกจะแตก แต่วันทุกข์จะแตก วันที่ความทุกข์จะออกจากใจนี้ไม่ได้คิดใจ มันมองออกไปข้างนอกว่าวันนี้โลกจะแตก นี่กำลังตื่นตื้นตื้นกันว่าโรคจะเป็นไป โลกจะแตก เราถึงว่าถ้าเป็นชาวพุทธ ทำไมเรื่องแค่นี้ไปเชื่อได้? อย่างน้อยๆ ศาสนา พระพุทธเจ้าก็บอกแล้วอีกตั้ง ๕,๐๐๐ ปี แล้วพระศรีอริยเมตไตรยก็จะมาตรัสต่อไป

มันเป็นกรรมมงคลตื่นข่าว มันเป็นเรื่องไร้สาระ มันเป็นเรื่องไกลตัวมาก แต่มันก็เป็นวงจรธุรกิจของเขา ความเชื่อของหมู่ชน ความเชื่อของหมู่ชนนั้น แล้วก็เป็นการหาสินค้ามาขายในหมู่ชนนั้น ในกลุ่มของเขาไป นี่ก็เหมือนกัน มีเหมือนกันในพระของเรา เห็นไหม ว่า ๒,๐๐๐ โลกจะแตก ต้องมาทำบุญอย่างนั้นๆ ให้อำนาจบุญอย่างนั้นมันก็ได้บุญ แต่ทำไมเป็นชาวพุทธต้องเอาสิ่งนี้มาเป็นการล่อหลอกล่ะ?

เราทำบุญ เราก็ต้องหวังบุญกุศลของเราเอง บุญกุศลทำให้เราเข้าใจ ทำให้เรามีบารมีธรรม มีการปฏิบัติของเราดีขึ้น การดำรงชีวิตของเรา ความสุข ความทุกข์ ความสุขเพิ่มขึ้น ความทุกข์ในใจให้มันลดน้อยลงไป ความทุกข์ในใจ นี่วันโลกแตกกับวันทุกข์แตกจากใจต่างกันเว้ย เวลาวันทุกข์แตกออกจากใจ ข้างในหัวใจนี้ไม่ได้มามองไป มองแต่ว่ากลัวโลกแตก แล้วก็สะสมกันไว้ไง ถ้ามันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ ถ้ามันเป็น แต่ไม่เป็นหรอก ถ้ามันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เราจะมียะไรขึ้นมา? เราก็ไปวนเวียนอยู่นั่นอีก

แต่ถ้าเราสร้างหลักเกณฑ์ของหัวใจเรา สิ่งนั้นเกิดขึ้นนะ โลกจะหวั่นไหว โลกจะแตก หัวใจที่เป็นธรรมนั้นยึดได้ตลอด มันไม่หวั่นไหวไปกับโลกนั้นเลย แต่ไม่อย่างนั้นนะสิ ยังไม่ทันเป็น หัวใจนี้ไหวหมดเลย สะสมเตรียมไว้ ถึงตรงนั้นเราก็ไปอยู่ไม่ไหว อยู่ไม่ไหวหมายถึงว่าถ้าเป็นอย่างนั้นนะ เหมือนกับสงครามโลกเกิดขึ้น คนตายหมดเลย เหลือแต่เราคนเดียวเราอยู่ไหวไหม? มันก็อยู่ไม่ไหวอีกแหละ ก็อยากจะตายตามเขาไป แต่ถ้ามันมีธรรมในหัวใจ เรื่องอย่างนี้มันจะทัน

เราเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าก็สอนแล้วไม่ให้ถือมงคตึ้นข่าว แล้วนี่เป็นชาวพุทธนะ แล้วมาอยู่ในทางเอเชีย ทางที่เขาว่าศาสนาเจริญ จะมาอยู่ตรงนั้นนะ ความเชื่อใจ ความเชื่อไปเชื่ออย่างนั้นได้อย่างไร? แปลกมากนะ เป็นชาวพุทธ พุทธะเป็นพุทธวิสัย เป็นผู้มีความฉลาด พุทธะคือผู้รู้ใจ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ทำไมมันกลับไปงมงายอย่างนั้นล่ะ? งมงายอย่างนั้น แล้วพระก็ยังสอนกันอย่างนั้นอีก

นี่ว่าพระลูก พระหลาน ถ้าพระลูก พระหลานมีหลักมีเกณฑ์ พระลูก พระหลานก็ไม่ไปเชื่ออย่างนั้น พระลูก พระหลานก็ไม่สอนอย่างนั้นไง นี่พระลูก พระหลานอีก เพราะท่านเป็นผู้ใหญ่ ท่านอายุ ๘๐-๙๐ จะล่วงไปแล้ว ถึงบอกว่าเป็นห่วงพระลูก พระหลาน พระลูก พระหลานเพื่อจะทรงศาสนาไป อาจารย์มหาบัวท่านบอกอยู่ประจำ ว่า

“ถ้าศีลธรรมนะ ถ้าสมาธิ ถ้ามรรคผล ถ้าพระไม่ทรง ใครจะทรง?”

พระใจ พระไม่ทรง พระทำไม่ได้ใครจะทำ? พระต้องทำได้ก่อน เห็นไหม พระทำได้ก่อน แล้วถึงว่าเอามาสอนญาติโยม พระต่อไปรุ่นหลังให้สืบต่อมา สืบต่อมา ให้มีหลักมีเกณฑ์ไป แต่เนี่ยเอาเรื่องนี้มาโฆษณาเลย เอาเรื่องนี้มาเป็นจุดขายเลย ว่านี่ถ้าทำบุญอย่างนั้นแล้วจะทำให้พ้นจากนั้นไป เพราะไม่มีก็บอก เพราะเราทำบุญไง

คือว่าเอาเป้าหมายของศาสนาพุทธเรา ที่ว่า “ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ สิ่งที่กำลังทุกข์” คือว่าทุกข์แตกไปจากใจ นี่คืออริยสัจ คือความจริงที่ศาสนานี้เป็นหัวใจ มันอยู่ที่ในตัวเรา อยู่ในตัวเราเลย ไม่เอาตรงนี้มาเป็นจุดขาย ไปเอาเรื่องโลกจะแตก โลกข้างนอกนี่มันจะแตก โลกแปรปรวนมาตลอด แต่ไม่เคยแตก แปรปรวนไป สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง

“สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา”

นี่มันก็วนเวียนไป แล้วจิตนี้ที่มันเกิดตายมาสามโลกธาตุ เวลาจะพูดว่าเป็นสากลนะ เวลาว่าศาสนานี้เป็นสากลต้องเอาวิทยาศาสตร์เข้ามาจับ เป็นสากล เป็นสากลเพื่อจะเอามาว่าพูดออกมาเป็นทฤษฎีให้เขาฟังไง เป็นสากลหรือ? มันกลับคับแคบนะ ฟังนะ ถ้าสากลของศาสนาเรา มันสากล ไม่ใช่สากลเฉพาะโลกนี้ ไม่ใช่อินเตอร์เฉพาะโลกนี้ มันอินเตอร์ มันสากลตั้งแต่สามแดนโลกธาตุ สามแดนโลกธาตุนะ ในสวรรค์ ในพรหม แล้วก็ในโลกมนุษย์นี้ด้วย นี่ศาสนานี้มันเป็นสากล สาขานี้ไง

พระกัศสปะออกจากสมบัติ เห็นใหม่ เพราะพระกัศสปะออกปฏิบัติ อยู่ในธรรมบท พระกัศสปะออกจากสมบัติ พระกัศสปะจะโปรดแต่คนยากคนจน เพราะว่าอยากให้คนยากคนจน หรือว่าคนที่ไม่มีโอกาสได้มีโอกาส ทีนี้พอออกจากสมบัติก็ไปบิณฑบาตในหมู่บ้านนายช่างหูก นายช่างทอผ้า พระอินทร์ปลอมตัวลงมาเป็นคนจนใจ เป็นนายช่างทอผ้ามาใส่บาตร มาใส่บาตรพระกัศสปะ แต่พระอินทร์ปลอมตัวมา เปลือกนอกมันเป็นคนจน แต่ข้างในพระอินทร์อาหารของพระอินทร์อย่างไรทำแล้วมันก็จนไม่ได้หรือ เพราะคนไม่จนมันจะทำอย่างนั้นไม่ได้

พอใส่บาตรพระกัศสปะไป เห็นใหม่ พอข้าวตกบาตรนะ เอ๊ะ อันนี้ไม่ใช่แล้ว ไม่ใช่คนจนหรือ คนจนไม่มีอย่างนี้ใส่หรือ กำหนดจิตดู เพราะพระกัศสปะเป็นพระอรหันต์ กำหนดจิตดู อ้อ พุคต่อนั้นนะ

“มหาบพิช มหาบพิชอย่าชี้โกงสิ เพราะอันนี้จะโปรดคนจน”

พระอินทร์พอรู้ว่าจับได้ไง

“นี่ก็จน พระอินทร์ก็จน” ฟังสิ

“จนอย่างไร? มหาบพิชจนอย่างไร?”

อ้าว จนสิ เป็นพระอินทร์ปกครองเทวดาอยู่ใช่ไหม? ในชั้นดาวดึงส์หรือไง หรือยัง? ปกครองเทวดาอยู่ แต่มีเทวดาที่ว่าได้ปกครองมีแสงมากกว่า เพราะ เพราะเคยทำบุญกับพระพุทธรูปองค์ก่อน ตอนนั้นพระพุทธรูปยังมีชีวิตอยู่ เคยทำบุญกับพระพุทธรูปองค์ก่อนมาแล้วเคยทำบุญกับพระพุทธรูปเจ้ามา บุญอันนั้นทำให้เกิดแสงมากกว่า ทรัพย์สมบัติมากกว่าพระอินทร์ใจ ผู้ปกครองเขา แต่ว่าเรื่องเงินทอง เรื่องบุญกุศลน้อยกว่า ก็เลยต้องมาใส่บาตร เพื่อมาทำบุญให้ตัวเองมีบุญกุศลมากกว่าผู้ที่ปกครองเขาใจ

นี่ศาสนานี้ถึงว่ามันสามโลกธาตุ แม้แต่พระอินทร์ยังต้องมาแสวงหาบุญจากในศาสนาเรา มันเป็นอินเตอร์เนตเฉพาะโลกนี้หรือ? มันถึงสามโลกธาตุนะ มันผ่านหมด มันผ่านไปถึงกามภพ ในพรหม เห็นใหม่ พระพุทธรูปโปรด แล้วผู้ที่ปฏิบัติแล้วถึง หลักระเบียบมันอยู่ที่หัวใจ ถ้าหัวใจมันสำคัญกว่า หัวใจเป็นผู้ไปเกิดใจ หัวใจเป็นผู้ดับทุกข์ใจ นี่มันถึงผ่านไปถึงสามโลกธาตุ หัวใจนี้กว้างขวางมาก ครอบคลุมถึงสามโลกธาตุนะ

อาจารย์บอก “ครอบสามโลกธาตุ” มันไปได้หมดนะ สามโลกธาตุนี้ บรรจุเข้ามาอยู่ในใจ ให้พ้นจากทุกข์ออกไป นี่มันยิ่งกว่าอินเตอร์อีก แต่ทำไมไปเอาสิ่งนั้นมา เอาสิ่งนั้นมาเป็นจุดขาย ใจ นี่ที่ว่าถ้ามันเป็นอินเตอร์ คือว่ามันเป็นสากลนะ ของเราสากลอยู่แล้ว แต่สากลอยู่กับภายใน เพราะศูนย์กลางของจักรวาลทั้งหมด ศูนย์กลางทั้งหมดอยู่ในหัวใจเราใจ หัวใจเราทั้งหมด เราทำลายต้นขั้วของสรรพสิ่งทั้งหมด แล้วสรรพสิ่งทั้งหมดกลับเป็นประโยชน์

นี่โลกใน ให้ย้อนกลับมาดูโลกใน โลกในหัวใจเรา ต้องการให้โลกในนี้ระเบิด โลกในนี้ มันหมดออกไป อันนั้นถูก พระพุทธเจ้าสอนตรงนี้ โลกะวิทู รู้แจ้งโลก โลกนอก โลกใน แต่โลกในนะห้วนไหวกันไปหมดเลย เอาแต่โลกข้างนอกมาเพื่อจะกว้านเอาหมดไป หมดทั้งตัวนะ เพราะหัวใจไปทั้งหัวใจ ห้วนไหวไปหมดนะ กลัวมาก กลัวระแวงไป อนาคต! สิ่งที่ยังมาไม่ถึง เป็นอนาคตนะ นี่ไปแล้วหัวใจไหวหมดเลย แล้วยังต้องหมดไปกับโอกาสในการประกอบอาชีพ หมดโอกาสในความเป็นสุขในภพมนุษย์นี้ใจ ห้วนไหวไปกับเรื่องข้างหน้าใจ

มันเห็นแล้วมันทนไม่ไหว ทำไมชาวพุทธไม่มีสติไม่มีสติ ทำไมเป็นเหยื่อของโลกเขา ได้ขนาดนั้น เป็นเหยื่อของเขาใจ เขาก็ไม่ควรเอาอันนี้เป็นจุดขายใจ โลกจะแตกๆ โลกมันจะแตก ถ้าตามความเป็นจริงให้มันแตกไป แต่มันไม่แตก ถ้าโลกจะแตก ๕,๐๐๐ ปีนี้ก็เป็นเครื่องประกัน อยู่แล้วในศาสนาเรา ๕,๐๐๐ ปี แล้วยังต่อไปข้างหน้าอีก แต่ไอ้เรื่องการแปรปรวนไปนี่มันเป็น เรื่องธรรมดา เรื่องธรรมดามากเลย มันจะแปรปรวนไปตลอด

นี่ถ้าเรามีหลัก เราเป็นชาวพุทธ เราพบพุทธศาสนา แล้วศาสนาสอนอย่างไร? แล้วเราเกาะเข้ามาสิ สิ่งนั้นหลอกเราไม่ได้เลย เป็นผู้ไม่ถ่อมมงคลต้นข้าว ไม่ถ่อมมงคลต้นข้าว ไม่ฟังข่าวนั้นใจ เป็นข่าวนอก เป็นข่าวลือ เป็นข่าวที่ไม่จริง นี่ถ้าเราเชื่อในหลักศาสนา เราจับตรงนี้ได้ นี่ชาวพุทธ ถึงว่าเป็นพุทธที่หัวใจ ไม่ใช่พุทธที่ทะเลเบียนบ้านใจ ที่นี้พอเขาพูดไปก็ไหวไปกับเขา ไหวไปกับเขา แลยมคนทีว่าเป็นพระยังเอาตรงนี้เป็นจุดเรียรายอีกต่างหาก

ไอ้ไอ้ เอามาขู่ เมื่อก่อนเอานรกมาขู่ ทีนี้เอามาขู่ ไอนั้นมันเป็นไป นรก สวรรค์มีจริงหมด ถ้าเราทำความไม่ดีไว้ จิตนี้สะสมไว้ด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัว จิตนี้เหมือนกับก้อนเหล็ก เวลาหลุดจาก ภายไปนี่ตกลงที่ต่ำแน่นอน ถ้าจิตนี้มีบุญกุศล นี่เราสะสมไปๆ มันเหมือนกับปยุ่นๆ พอออกจาก ร่างกายไปนี่มันลอยขึ้นไปโดยธรรมชาติ

โดยหลักธรรมชาติมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วจิตนี้มันเป็นสสารที่มีตัวตนอยู่ ที่เป็นไปได้ เป็นสสารที่มีชีวิต มันต้องไปเกิดไปตายโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว มันเป็นไปตามความเป็นจริง เราก็ต้องทำคุณงามความดีในความเชื่อตรงประเด็นสิ ตรงประเด็นในเรื่องของบุญกุศล ในเรื่องของบุญกุศลนี้เป็นทิพย์สมบัติที่เข้าไปในหัวใจ แต่นี่มันเอาความกลัวมาขู่ เอามาขู่ ทำโดยไม่เจตนาไง ทำการสละทานออกไป มันไม่ใช่เจตนาแบบออกมาจากหัวใจ มันเป็นเจตนาเพราะความกลัว เห็นไหม บุญกุศลมันตกต่ำลง

บุญกุศลไม่เหมือนกัน ถ้าบุญกุศลเราออกมาด้วยความเจตนา ด้วยความตั้งใจ ด้วยความตั้งใจ มันก็เข้าถึงตรงนั้นไง นี่เวลาสอน ประเด็นไม่ตรงประเด็นบ้าง ผลนั้นออกต่างกัน ผลออกต่างกัน แล้วนี่ก็เหมือนกัน เราเข้ามาถึงแก่นของศาสนา เห็นไหม ไม้ในป่ามันจะมีแก่นขนาดไหน? มีต้น ไม้ที่เป็นแก่น มันมีแต่ไม้เบญจพรรณ มีแต่ไม้ล้มลุก ไม่มีประโยชน์เลย

ไอนี้ก็เหมือนกัน ชาวพุทธมีเท่าไร? แล้วชาวพุทธที่เข้ามาถึงศีล สมาธิ ปัญญา มีเท่าไร? แล้วเราเข้ามาถึงจุดตรงนั้นแล้ว ถึงบอกถ้าโลกมันจะแตก มันต้องทุกข์แตกจากใจ โลกในหัวใจ โลกคือหมู่มสัตว์ โลกคือเรา จุดศูนย์กลางแกนของโลกอยู่ที่กลางหัวใจ ภาวสวะ ถ้าอันนี้แตกถึงจะประเสริฐไป ถ้ามันจะแตกต้องให้กลับเข้ามาแตกที่ในหัวใจเรา แล้วพอแตกไปแล้วมันก็หมดเรื่อง โลกจะแตกไม่แตกไม่เกี่ยวแล้ว

โลกมีเพราะมีเรา เราเองยังไม่มี ร่างกายนี้สักแต่ฆ่าอาศัยกันไป โลกก็อาศัยกันไป แล้วจะไปตื่นตื่นกับอะไรล่ะ? ถ้าเข้าใจทั้งหมดแล้ว มันไม่มีสิ่งใดเกาะได้เลย ยกเว้นแต่ธรรมะของพระพุทธเจ้า ยกเว้นไว้แต่ธรรมตามความเป็นจริง เอโก ชัมโม ธรรมอันเอกใจ ถ้าโลกมันแตกออกไป เอโก ชัมโมจะโผล่ขึ้นมาจากหัวใจเลย เป็นธรรมทั้งแท่ง เป็นความสุขล้วนๆ เป็นวิมุตติสุข นั่นนะมันต้องเข้ามาตรงนั้นสิ ถ้าเข้ามาตรงนั้นมันก็เป็นหลักของศาสนาใช่ไหม?

นี่มันเศร้าใจ เอ๊ะ เอ๊ะ เลยนะ มันเศร้าใจที่ว่ามันทำไมมาเกิดเอาในดินแดนของพุทธทั้งหมดเลย คนที่เชื่อมั่นไปทางนี้มาก เป็นชาวพุทธทั้งหมดนะ แล้วอย่างของเขานี้เขาก็บอกอยู่ ว่าความเชื่ออย่างนี้เกิดขึ้นมาเพราะความเจริญของโลก พอกความเจริญของโลก แล้วคนที่เชื่อส่วนใหญ่นั้นเป็นผู้ที่มีอาชีพในเรื่องเทคโนโลยีหมดเลย เกี่ยวกับอินเตอร์เน็ตพวกนี้ เพราะว่ามันอยู่กับเครื่องยนต์กลไกไง จินตนี้กระด้างไป เครื่องยนต์กลไก

เครื่องยนต์กลไกมันจะบอกมาจนไม่มีที่พึ่งไง พึ่งวัตถุก่อน พอพึ่งวัตถุ มันเป็นวัตถุนี้ มันไม่ใช่ใจ มันเข้ากันไม่ได้ เลยกลายเป็นคนไม่มีที่พึ่ง พอไม่มีที่พึ่ง ก็ต้องเชื่อเอาลัทธิอะไรขึ้นมาเป็นที่ตั้ง เพราะว่ามันเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์เข้ามา แล้วที่ทำลายตัวเองกัน ที่ฆ่ากันตายเป็นกลุ่มๆ ส่วนใหญ่จะเป็นทางนี้หมดเลย คือว่าเป็นโลก เขาว่า “โลกของนืออน” โลกของนืออน โลกของไฟ สื่อสารมวลชน แล้วพอสื่อไปๆ สื่อจนตัวเองแห้งผากไป จนหัวใจกระด้างไป จนหัวใจแห้งผาก จนหัวใจไม่มีที่พึ่ง เพราะมันพึ่งไม่ได้ มันไม่เชื่อสิ่งที่มันเป็นนามธรรม ไม่เชื่อเรื่องศาสนา ศาสนาสอนตรงนี้ บอกว่าเป็นความคร่ำครึ เป็นความล้าสมัย แต่นั่นเป็นความสมัยใหม่ เชื่อไปๆ ส่งออกไปจนตัวเองแห้งผาก พอแห้งผากไม่มีที่ไป ว้าว้าว

จิตใจที่ว้าว้าว จิตใจที่ว้าว้าว กับจิตใจที่มีหลักเกณฑ์ใจ มีธรรมเป็นเครื่องครองใจ กับที่ไม่มีธรรมเป็นเครื่องครองใจ ใจไม่มีธรรมเป็นน้ำอำมฤตในหัวใจเลย ใจแห้งผาก ใจอยู่กับกองเพลิง เพราะว่าความเชื่ออย่างนั้น มองคุณค่าว่าศาสนาเป็นของครีของล้าสมัย แต่ไม่ได้พิสูจน์กันเลย พิสูจน์กันเข้ามาก่อนสิ พิสูจน์กันเข้ามา มันจะล้าสมัยไปไหน? หัวใจมีหลักไว้ หัวใจมีหลักนะ หัวใจอยู่กับธรรม เอโก ธัมโม ธรรมอันเอก มันไม่เดินไปกับสิ่งใดทั้งสิ้น มันจะกลับมาดูที่ตรงนี้เลย เพราะที่ตรงนี้เป็นผู้รู้ เป็นผู้รู้ เป็นผู้เข้าใจ ใอนั้นมันเป็นสิ่งที่ไม่รู้ แต่มันแปรสภาพไปตามโลกเท่านั้นเอง

ดู อย่าไปติดกับมัน ไม่มี สิ่งนั้นไม่มี สิ่งที่ว่าโลกจะตงจะแตก ไม่มี ไม่เป็นหรือจะแตกได้อย่างไร? ถ้าโลกจะแตกไปแล้วพระศรีอริยเมตไตรยจะไปตรัสรู้ที่ไหน? ใอนั้นมันเป็นความเชื่อ เป็นความเชื่อของเขาเฉยๆ ความเชื่อเป็นความเชื่อ ความเชื่อนี้ศรัทธาเฉยๆ แต่ปัญญาอยู่ไหน? ศรัทธาความเชื่อ เชื่อในอะไรล่ะ? ถ้าเชื่อสิ่งนั้น ความคิดมันไปสิ่งนั้นหมด

เราเชื่อในศาสนาของเราสิ เชื่อในปัญญาพระพุทธเจ้าสิ พระพุทธเจ้าบอกไว้ ๕,๐๐๐ ปี มันค้านกันเต็มๆ เลย ศาสนาอยู่ได้ ๕,๐๐๐ ปี ยังบอกว่าอีก ๕,๐๐๐ ปีนี้จะเกิดอะไรขึ้น แล้วเอกพระพุทธเจ้าตรัสแล้วไม่มีสอง หนึ่งเดียวเท่านั้น ลองตัดสินใจไปแล้วจะเป็นอย่างนั้น ไม่มีสองเลย แล้ว ๕,๐๐๐ ปีมันจะค้านไปไหน?

ใอนี้ก็เหมือนกัน พอบอก ๕,๐๐๐ ปีนี้จะย้อนกลับมาไง ว่าพอกึ่งพุทธกาลแล้วหมดมรรคผลจะไม่มี มันเป็นไปได้อย่างไร? มันเป็นไปไม่ได้ มรรคผลมันเป็นมรรคผล มันเป็นเหตุเป็นผล เพราะเหตุมันพอ ผลมันต้องพอ แต่ใอนี้ก็เอาความเห็นของตัวเองไป ก็ว่ากิเลสมันจะ

ไม่ให้ตัวเองเดินไป มันจะบิดขาตัวเองไป กิ่งพุทธรากแล้วอย่างมากที่สุดก็มีแค่พระอนาคามี พอต่อไปจะเหลือสภิกษาคามี โสดาบัน แล้วก็หมดไป ถ้าหมดไปแล้วพระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้อะไร?

ธรรมเป็นอันเดียวกันแน่นอน ทุกข์สมัยปัจจุบันนี้กับทุกข์สมัยพุทธรากเหมือนกัน คนมีความทุกข์เหมือนกัน แต่กาลเวลามันเร็วขึ้น เครื่องยนต์กลไกมันทำให้กาลเวลามันสั้นเข้า สื่อสารนี่มันไปเร็ว เวลาของคนจะเหลือมากขึ้น ทีนี้ความทุกข์มันก็จะเอียงค่อนขึ้นเท่านั้นเอง มันซับซ้อนขึ้น แต่ทุกข์คือทุกข์ เวลาทุกข์ขึ้นมาก็น้ำตาไหลเหมือนกัน สมัยพุทธราก เวลาทุกข์ขึ้นมาก็น้ำตาไหลเหมือนกัน

ทีนี้ไอ้ทุกข์มันเหมือนกัน ยาแก้ก็เหมือนกัน นี่ถึงว่าพระพุทธรเจ้าทุกๆ พระองค์ก็มาตรัสรู้อย่างนี้เหมือนกัน ตรัสรู้อริยสัจ ๔ นี้เหมือนกัน ปฏิจสงฆูปบาทเหมือนกัน เหมือนกันเพราะเป็นหลักการเดียวกัน มันถึงยาอันนี้มันชำระทุกข์ได้ไง ธรรมโอสถนี้สามารถแก้ทุกข์ได้ แก้ได้ทั้งหมดเลย แต่บอกว่าพอถึงพุทธรากแล้วยานี้มันจะด้อยคุณค่าไป ด้อยคุณค่าไปเพราะว่าเราผสมยากันไม่เป็น เราไม่สามารถทำภาวนามยปัญญาเกิดขึ้นมาจากหัวใจได้บริสุทธิ์ผุดผ่องตามเป็นทั้งนั้น เราผสมได้แค่ว่าเป็นส่วนผสม เพราะกาลเวลามันต่างไป

แต่ถ้าเราสามารถผสม หมายถึงว่า สุตมยปัญญา นี้ความเชื่อนะ ฟังมา สุตมยปัญญา จินตมยปัญญาเกิดขึ้นมา แล้วภาวนามยปัญญาเกิดขึ้นจากเราผสมขึ้นไป เห็นไหม เราเป็นคนค้นขึ้นไป เราก่อน ต้องมีเราก่อน เราเท่านั้นถึงจะแก้ไขของเราได้ แต่พอขึ้นไปแล้วมันจะเป็นธรรมจักรเป็นธรรมของพระพุทธรเจ้าไง เป็นธรรมจักร ฟังสิ ไม่ใช่เป็นของใครทั้งสิ้น ตัวนั้นต่างหากถึงจะเข้ามาชำระได้ทั้งหมด แต่เราไม่สามารถทำตรงนั้นได้ เพราะความเชื่ออันนี้มันตัดขาออกไป ความเชื่อว่าเป็นไปไม่ได้ เราทำไม่ได้ ขนาดเราทุ่มทั้งชีวิตเรายังทำไม่ได้

ทำได้ ขนาดไม่มีศาสนา อย่างพระปัจเจกพุทธรเจ้ายังมาตรัสรู้อุบัติได้ด้วยตัวเอง พระปัจเจกพุทธรเจ้ามีมาตลอดเลย มีมาตลอด ขนาดที่ว่าไม่มีศาสนา แต่ถ้ามีศาสนาอยู่นี้มันมีหลักการอยู่แล้ว มีแผนที่มีสูตรเครื่องดำเนินอยู่แล้ว เทคโนโลยีมีอยู่แล้ว แต่เราไม่สามารถประกอบขึ้นมาได้ เพราะมันเป็นของใครของมัน มันเป็นนามธรรม เกิดขึ้นเป็นนามธรรม แต่มันแก้จิตได้ แก้จิตได้ด้วยมรรค ๘

มรรคตามตัวนั้น อันนี้มันเกิดขึ้นโดยที่เราขึ้นมา มันเป็นนามธรรมได้ แต่ลองไปเทคโนโลยีข้างนอก อย่างพวกสื่อสาร พวกอะไรที่เขาว่าเชื่อสิ่งข้างนอก มันเป็นเรื่องที่ว่าคนที่คิดคนแรกตั้งเป็นโปรแกรมขึ้นมา แล้วจะเป็นอย่างนั้นตลอดไป คีย์ออกมาได้แก่นั่นเอง แต่ไอ้ที่มันไม่ใช่อย่างนั้น มันพลิกแพลงไปตลอด แล้วความคิดของเรา เรามีชีวิต เรามีความเอะใจ แล้วเราไปเป็นทาสของมัน กอดอยู่แค่นั้นๆ กอดไปกอดมาจนมันช่วยอะไรไม่ได้ สิ่งในโลกนี้ประเสริฐที่สุดก็ยังเป็นขนาดนี้ เราจะมีที่พึ่งอะไร?

นี่ก็ย้อนกลับมา พอย้อนกลับมาที่แห่งผาก ออกไปจนแห่งผาก กับหมุ่นเข้ามาจนเราเกิดภาวนามยปัญญาที่จะชำระกิเลส ทำโลกในแตกไปได้ มันต่างกันตรงนั้น มันพลิกหน่อยเดียวก็เป็นโลกไป ถ้าพลิกกลับมาความคิดของเราจะเป็นธรรม แล้วเราจะแก้ไขตัวเองได้ ถึงให้เป็นชาวพุทธอย่างนั้นไป อย่าไปเชื่อ อย่าให้เชื่อเลยนะ อย่าให้เชื่อแล้วไม่เป็นด้วย ว่าอย่างนั้นเลยนะ ให้เชื่อในพระพุทธเจ้านี้ เชื่อในพุทธคุณ ถ้าเราเชื่อกลับมาตรงนี้ ถึงว่าเป็นชาวพุทธโดยตามความเป็นจริงใจ วัตรปฏิบัติ พระลูก พระหลานใจ วัตรปฏิบัติ วัตรปฏิบัติจะทำให้เรามีเครื่องดำเนินมาถึงนี้ วัตรปฏิบัติของเรา

นี่ก็เหมือนกัน วัตรปฏิบัติจากภายในเข้ามาใจ ไปวัด วัดไหน? วัดใจ ใจนี้พัฒนาขึ้นมาใหม่? ใจนี้เชื่อเข้าไปในศาสนาใหม่? ใจนี้เชื่อตัวเองมากขึ้นใหม่? ถ้าใจเชื่อตัวเอง ใจมันคงในตัวเอง ใจต้องทำได้ พอเราทำได้นี้วัดใจ เห็นใหม่ ใจพัฒนาขึ้นมา วัตรปฏิบัติว่า เราภาวนาจน..สงครามจะเกิดเฉพาะต่อหน้าก็ไม่หวั่นไหว ฟังสิ สงครามจะเกิด โลกจะแปรสภาพไปก็ไม่หวั่นไหว ไม่หวั่นไหวเลย

นี่มันมีความสุขขนาดนั้น มันมั่นคงขนาดนั้น กับที่นี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย แห่ตามกระแสไปหมดเลย กับถ้าจิตตั้งมั่น จิตมันรู้ตามความเป็นจริง เห็นใหม่ ไม่เชื่อมงคลตื่นข่าว พระโศดาบันให้ทำอะไรก็ไม่แปรสภาพ ไม่ต่ำกว่านั้น ไม่เชื่อเรื่องนอกศาสนา ไม่เชื่อใดๆ ทั้งสิ้นเลย ไม่เชื่ออะไร พระโศดาบันนี้มันคงในศาสนา จะให้ผิดไปจากหลักพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ไม่ได้เลย เพราะใจมันปัก มันเป็นอจลศรัทธา มันศรัทธาแน่นอน มันปักแน่นอนแล้ว นี่ถ้าเข้ามาทางนี้แล้ว มันถึงว่านี่ถึงเป็นของจริง ไอ้ที่มันไม่จริง พอไม่จริงมันก็ไหวไป ไหวไปๆ เวลาเราเข้ามาทางนี้ไป

นี่วัตรปฏิบัติ มีวัตรปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา นี่ก็เหมือนกัน มีทานทำให้ใจมันผ่อนคลาย
ก่อน ดินใจ ดินก่อนจะเอามาปั้นขึ้นรูปเป็นโอ่งเป็นไห เขาต้องนวดก่อน นี่กิเลสมันขวางอยู่ เห็น
ไหม เราตบตีมันด้วยทาน ทานนี่ให้มันยอมเรา ให้เรามีโอกาสออกมาไง เราตบตีมันนะ เจตนา
นั่นเราตบตีมัน บีบมันเหมือนกับเรานวดดินเลย นี่มีทาน พอทานแล้วก็เกิด พอทานแล้วมันไป
ไหนล่ะ? มันก็กว้างไป มีศีล ขอบเขตของศีลอยู่ที่ใจให้มันสงบ

(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)